

שטח / נפח / מקום

מתי אלמליח, עירית תמרי, שיון יצהרי
אוצרת: הגר בריל

חזון הגלריה

גלריה בגליל הינה מרכז אמנות מוביל, איכותי וחדשני בנוף התרבותי של הגליל המערבי. לצד מוסדות אמנות ותיקים הקיימים באזור, גלריה בגליל מבקשת לפתוח את שעריה לקהלים מגוונים, החל בקהילת הסטודנטים של האקדמית גליל מערבי, דרך תושבי העיר והאזור ועד לשוחרי אמנות ותרבות מרחבי הארץ והעולם.

הגלריה מציעה מגוון של תערוכות מתחלפות ופעילויות נלוות, סיורים מודרכים, סדנאות, הרצאות, שיעורים ושיחות עם יוצרים ואמנים, אשר מפגישים את הקהל עם עולמות תוכן חדשים, מאפשרים יצירה של מעגלי עשייה קהילתיים וממצבים את אזור הגליל המערבי כמרכז תרבותי שוקק ורלוונטי.

מיקומה של הגלריה בתוך קמפוס האקדמית גליל מערבי, לצד הימצאותה בעיר עכו, מקנה לה את האפשרות לפעול אל מול מנעד רחב של אוכלוסיות ולייצר דיון מלא, תוסס ומורכב אודות אמנות עכשווית, תוך שיח מעמיק ופורה עם האוכלוסייה המקומית של הגליל ולצד שיתופי פעולה נרחבים עם עולם האמנות הישראלי והבינלאומי. כך, גלריה בגליל תספק פלטפורמה רחבה לפעילות תרבותית ענפה ומאתגרת, ותהווה גוף משמעותי ופורץ דרך בשדה האמנות הישראלי.

עריכה לשונית: אורטל סעדון

תרגום: שירן תמרי

עיצוב: פרסום מכטינגר

תיעוד: טל ניסים

צילומים נוספים:

אור קפלן

מאיה זהבי

עמירם ציונוב

מארק יאשאייב

ISBN 978-965-92643-7-7

9 789659 264377

חברי הנהלת הגלריה

עיבל גלעדי

פרופ' נסים בן דוד

פרופ' ורד וקנין - נוסבאום

רועי דרסטין

יהודית יעקב

שטח / נפח / מקום

גלריה גליל
galil gallery

שטח / נפח / מקום

התערוכה הקבוצתית **שטח / נפח / מקום** מבקשת לבחון תופעה אמנותית שנעשתה נפוצה יותר ויותר בשנים האחרונות: עבודות צילום אשר חורגות מתוך המדיום הצילומי הדו־ממדי ומבקשות לחבר אותו בחזרה אל העולם התלת־ממדי.

מאז המצאתו מתאפיין מדיום הצילום בשטיחות: התמונה המצולמת מוצגת לפנינו תמיד על גבי משטח, בין אם מדובר בנייר צילום, במצע אחר כמו פרספקס או מתכת, על גבי מסך כלשהו או בהקרנה על קיר. הדימוי הצילומי מאגד בתוכו שכבות של מציאות חומרית, פיזית, תלת־ממדית, המתלכדות כולן יחד אל אותו מישור, נצמדות ונדחסות זו על גבי זו ומייצרות תיעוד מושטח של המציאות.

על רקע זה, ולצד התפתחויות טכנולוגיות המאפשרות יצירה של דימויים כמעט יש מאין, צלמים שונים מבקשים דווקא להחזיר את המדיום אל התשתית החומרית שלו. שלושת הצלמים המשתתפים בתערוכה מבקשים למתוח את הגבולות המוכרים של הצילום, ולבחון מחדש את מערכת היחסים שבין התיעוד המושטח למקורו החומרי, בין הנייר המישורי למרחב המציאותי, בין התוצר הדו־ממדי של המצלמה לבין האפשרות של הדימוי להפוך שוב לאובייקט. הם נוקטים שיטות פעולה שונות של תיעוד, פירוק, חיבור והצבה מחדש של תצלומיהם, באופן שהופך את עבודות הצילום לסביבות פיזיות של ממש.

מיצב האור של **שירן יצהרי, המוות מגיע אפילו לאבנים ולשמות**¹, עוקב אחר קו המתאר של מבנה אדריכלי שהיה ואיננו עוד: בית ח'ורי החיפאי, אשר בנה סלים ח'ורי בתחילת המאה העשרים, ושבּו התגוררה משפחתו עד שנמכר והושכר להנהלת הרכבת המנדטורית של ארץ ישראל. הבניין נפגע במהלך מלחמת העצמאות ולאחר מכן בשריפה, עד שלבסוף נהרס ובמקומו נבנה בניין אחר, המוכר כיום כמגדל הנביאים. צלילתו של בית ח'ורי, שיצהרי יצרה מתוך תצלומים ישנים של המבנה, מוקרנת על גבי עבודה נוספת שלה, **אתר**, העשויה קיר גבס המעוטר אלמנטים משוקעים המזכירים בצורתם את חלונות הבניין המעוגלים. הבניין הישן, שאיננו קיים עוד, מוקף כולו בהקרנה נוספת של צללית גדולה יותר – זו של מגדל הנביאים. המגדל, אשר נבנה במהלך שנות השמונים כמגדל משרדים מודרני ומפואר, עומד היום כמעט ריק, מרבית קומותיו אינן מאוכלסות, והוא ננטש אט־אט לטובת מגדלים חדשים שצצו בעיר.

באמצעות ההקרנה המוטלת על גבי הקירות, יצהרי מבקשת לבחון את המנגנון הצילומי ולפענח אותו אל מול זה הפיסולי בכמה רבדים: ראשית, יצירת הצורות המקושטות בקיר הגבס, המדמות את חלונות בית ח'ורי הישן, מהוות מעין מהלך של יצירת נגטיב פיסולי – יצירת שקע או תבנית, שאליהם ניתן לצקת חומר ולייצר מתוכם את הפסל הנפחי. מושג הנגטיב בצילום האנלוגי פועל באופן דומה: על מנת להפיק את התצלומים, יש להשתמש בנגטיב – בסרט הצילום – אשר עליו מתקבלת התמונה בצבעים ההפוכים למציאות. תהליך הפיתוח של סרט הצילום והקרנתו על גבי נייר הצילום מחזירה לחיים את הצבעים המקוריים, כפי שיציקת החומר לתבנית נועדה לייצר את הפסל ה'מקורי', כאובייקט שתופס מקום ממשי בעולם.

הפעולה הצילומית של יצהרי היא כמעט מטאפורית: כמו אין לה כאן צורך במצלמה ממשית, שכן שני הבניינים מתועדים ומוכרים, ואין צורך בתיעוד נוסף שלהם על מנת להתוודע לצורתם. יתר על כן, בעוד הצילום מקפיא רגע מסוים אחד בזמן, יצהרי לוכדת בעבודתה מספר שכבות של זמנים ותהליכים: שתי ההקרנות המשולבות זו בזו מצביעות מצד אחד על שתי נקודות שונות בזמן, אשר מתרחשות ברצף לינארי, בזו אחר זו; לצד זאת, ההקרנה מציעה גם אפשרות לראות בהן קיום בו־זמני של ההיסטוריה ושל ההווה, שכן הדימויים המוקרנים מופיעים שלובים זה בזה בכל רגע נתון. בכך, העבודה של יצהרי משמרת זיכרון קולקטיבי מסוים, אך גם מנכיחה את קיומו העכשווי.

ללא כותרת (אביגיל), עבודת הקיר גדולת הממדים של **מתי אלמליח**, היא דוגמה תמציתית לפרקטיקה המאפיינת את יצירתו, העוסקת בפירוק ובחיבור מחדש של תצלומי דיוקן ותצלומי נוף. בהדפסת זירוקס המותאמת לקיר הגלריה פורש אלמליח נוף ישראלי מוכר של רצועת חוף. על גבי הנוף המקומי מופיע דיוקן אישה מפורק ומשובש: התצלום הישן – הלקוח מתוך אוסף התמונות של אם האמן אשר נשמר במשך שנים בתוך קופסת נעליים – מתפורר לחלקיקים רבועים המונחים על גבי קוביות עץ. התצלום המפורק מופיע לפנינו כמעין מגדל קוביות, מציג את עצמו בזוויות מרובות אשר אינן מצליחות להתלכד לכדי זהות יציבה, אחידה ובת־זהוּי. בתצלום הישן מתועדות פניה של אביגיל אברג'יל, ידידת המשפחה אשר גדלה לצד אמו של האמן במעברה בקריות. הפירוק של תמונת הדיוקן מבקש להצביע על תהליכים של ערעור וטשטוש הזהות של העולים החדשים שהגיעו לארץ באותן שנים, והצבתה על רקע הים כמו מרמזת על ניסיונה העיקש לנטוע את עצמה בלב הנוף הישראלי ולהשתייך אליו בכל מחיר. דמותה המרוסקת, המתגבשת באופן חלקי בלבד מתוך פיסות הדימוי, היא גם נטולת עיניים: עיניה אינן מופיעות בשום מקום על גבי הקוביות, והיעדרן מרמז גם הוא לאותו תהליך של מחיקת זהות והסתרת השורשים התרבותיים והמסורתיים אשר עבר על עולים רבים.

בעבודה נוספת, התלויה על הקיר האחורי, אלמליח מאפשר הצצה לדיוקן נוסף הנחשף הפעם לעין הצופים דרך מקבץ של מראות קמורות וקעורות. הדמות בדיוקן – מכר של משפחת האמן – מונחת בתוך קופסת עץ, הדומה לתיבות התכשיטים שהיו נפוצות בעבר. הקופסה תלויה לפנינו כך שאין לנו אפשרות להביט בתמונה עצמה, הפונה אל הקיר, אלא רק דרך השתקפותה המשתברת במראות המרובעות הניצבות מולה, המהדהדות בצורתן את הקוביות המרובעות המפרקות את דיוקנה של אביגיל.

אלמליח משתמש בעבודותיו הן בתצלומים קיימים, כמו תמונות הדיוקן המופיעות בתערוכה, והן בדימויים שהוא עצמו מייצר, כמו תמונת הנוף המהווה את הרקע לדיוקנה המפורק של אביגיל. באמצעות החומריות הניכרת של הדפסת הזירוקס והצמדתה לאובייקטים מוחשיים כמו הקיר והקוביות, ובאמצעות השימוש בקופסה ובמראות, אלמליח מבקש להנכיח מחדש את הדימויים כאלמנטים בעלי קיום ומקום במרחב הפיזי. בדומה לעבודה של יצהרי, גם כאן המשחק בין התצלום המושטח לבין הצבתו התלת־ממדית מעלה שאלות על אודות זיכרון, היסטוריה והתלכדותן של שכבות הזמן.

עבודתה של **עירית תמרי** מורכבת מניירות צילום שעליהם הודפסו תמונות של קיר הגלריה. לקראת התערוכה תיעדה תמרי את אחד מקירות הגלריה הפנימיים, המחופה אבן ירושלמית. אבני הקיר מסותתות היטב, חתוכות ומוחלקות במיוחד על מנת שיוכלו להיצמד אל המבנה ולהוות לו כיסוי הולם. בהצבתה הפיסולית, תמרי כמו מבקשת להחזיר לחיים את חומר הגלם הסלעי לפני שעבר מטמורפוזה והונח על גבי הקיר: התצלומים שצילמה מודפסים על גבי נייר צילום, וממנו היא יוצרת פסלים החורגים מהצורניות ומהמרקם המלאכותי שנכפו על האבנים. לוחות האבן החלקים הופכים בעבודתה לבעלי קצוות מעוגלים או משוננים, מקופלים במגוון צורות, מקבלים נפח וכמו מתעוררים לתחייה מתוך הקיר. חלק מאותן אבנים מצולמות ניצבות כמערום לבנים ברחבי החלל, בעוד חלקן מוצמדות אל הקיר עצמו: נייר הצילום המתעד את הקיר כמו יוצא ישירות מתוך כור מחצבתו המקורי, מותח את מרקם האבן פנימה אל תוך חלל הגלריה ומתעתע בנו בשל היותו נפחי־אך־מושטח, המתקיים בו זמנית כדימוי וכאובייקט תלת־ממדי.

המונח שטח / נפח לקוח מעולם המדעים המדויקים, שבו קיימות נוסחאות שונות לחישוב היחס בין פני השטח של צורות מסוימות לבין כמות המרחב שאותן צורות תופסות בחלל. מערכת יחסים זו, שבין השטח לנפח, מתגלמת בעבודותיהם של שלושת הצלמים באמצעות התייחסותם למושג המקום. דרך הקרנה, פירוק, חיתוך ומניפולציות שונות המופעלות על מרכיב השטיחות של הצילום, כל אחד מהם מבקש לייצר מקום פיזי, דימוי נפחי שיש לו זכות קיום בעולם תלת־ממדי דווקא. זהו המשחק המורכב שבין תיעוד לבין נוכחות, בין החזותי לבין הניתן למישוש ובין הזיכרון לבין ההווה אשר מבנה את המקום באמצעות הצילום – ומעניק לו זכות קיום, הן כשטח והן כנפח.

הגר בריל

אוגוסט 2019

^[1] בלטינית: Mors etiam saxis nominibusque venit, לקוח מתוך: Decimus Magnus Ausonius: Epitaphia 31: De Nomine Cuiusdam

^[2] Lucii Sculpto in Marmore. London 1919-1921, vol. 1, p. 159

מתי אלמליח

נ. 1979

גר ויוצר בתל-אביב.

עבודותיו של אלמליח הן תולדה של מציאות חייו כישראלי. הן נוגעות בביוגרפיה האישית שלו וכן בזיכרון האישי והקולקטיבי של החברה הישראלית, ועוסקות בחיבור בין המציאות המדינית למציאות החברתית שבתוכן אנו חיים.

אלמליח, אמן הפועל בשדה הצילום, בוחר באופן מודע שלא לייצר דימויים 'יש מאין' אלא להשתית את בסיס עבודותיו על דימויים קיימים. פרקטיקה זו אינה מוסיפה עוד דימויים למאגר הקולקטיבי, אלא הופכת את הדימוי הקיים לחומר הגלם שלו ולבסיס לדימוי אחר. את הדימויים שאיתם עובד אלמליח הוא לוקח מתוך הארכיון הפרטי שלו, של משפחתו וחבריו אך עבודותיו גם נשענות על תצלומים של דמויות שאינו מכיר ושאותם הוא רוכש בשווקים. בכך הוא מנכס אותן לעצמו, אל משפחתו שלו ורוקם לעצמו מערכת יחסים אישית, אמיתית או בדויה עם דימויים מן העבר.

בעבודותיו בוחן אלמליח כיצד הצורניות, החומר והטקסטורה משפיעים על הדימוי המצולם, באמצעות פעולות של קיפול, שיכפול, חירור או רקמה על התצלומים, וכן באמצעות הצבה של אובייקטים פיסוליים בחלל. פעולות אלה יוצרות דימויים הנעים בין דו-ממד לתלת-ממד, ומאפשרות לאלמליח לבחון את התהליך שבו הדימוי הופך לחומר עצמו, הופך לאובייקט ממשי בתוך מכלול העבודה, לחומר פיזי מן הנמצא. הצבה זו של הדימוי אל מול החומר מאפשרת את הגדרתו מחדש.

אלמליח הוא בוגר התואר הראשון של המחלקה לצילום באקדמיה לעיצוב וחינוך ויצו, חיפה (2009) ובוגר תואר שני לאמנויות מבצאלל, אקדמיה לאמנויות ועיצוב, ירושלים (2019), וכן זוכה מלגת אמריקה ישראל (קרן שרת) לשנת 2008 ומלגת עמיתי בצלאל (קרן רוטשילד) לשנת 2018-19. נוסף על כך הוא מורה לאמנות וחבר בגלריה השיתופית – גלריה P8 בת"א.

אלמליח הציג בתערוכות יחיד ובתערוכות קבוצתיות רבות בארץ ובחו"ל, ביניהן במוזיאון העיר חיפה; בבית האמנים בתל אביב; בגלריה סקלר לוי, מודיעין; בגלריה אינדי, תל אביב; בגלריה החדשה -מוסררה, ירושלים; בגלריה שער 3, חיפה; ביריד האמנות Art Market Budapest; וביריד 'צבע טרי' לאמנות עכשווית, תל אביב. עבודותיו נמצאות באוסף שוקן, באוסף כנסת ישראל ובאוספים פרטיים.

שיון יצהרי

נ. 1987

חיה בחיפה ועובדת בתל אביב.

פיסול ומיצב הם תחומי העיסוק המרכזיים של יצהרי, המתמקדת בחומר ובחלל ובקשר בינם לבין מדיומים אחרים, בדגש על מדיום הצילום. היא נעזרת בגבס ובבטון, בקירות, באור ובטכניקות צילום אנלוגיות כדי לחקור את המדיום – הן את החומרים הפיזיים שמהם נוצר הצילום, כגון נייר צילום, אמולסיה ואור, והן את המבנים התיאורטיים והרעיוניים העומדים בבסיסו – וחקירה זו היא נקודת המוצא של מכלול עבודותיה.

בעבודתה משאילה יצהרי חומרים המזוהים עם מגננון הצילום והתהליכים היוצרים אותו למדיום הפיסול והמיצב, כדי לנסות ולנסח את יכולת השימוש של האמן או האמנית באותם חומרים, ואת אפשרויות מתיחת גבולות המדיום. כך, בין עבודותיה יש העוסקות ביציקת חללים נגטיביים ופוזיטיביים של אובייקטים ודימויים בטכניקות שונות. עבודת היציקה היא טכניקה אשר, בדומה לצילום, מעתיקה את הפרטים ומעבירה את האובייקט למדיום אחר. בעשותה זאת היא מצביעה למקור, מציגה העתק כמעט זהה של האובייקט ובו זמנית מייצרת הרחקה והוצאה של האובייקט מהזמן. תבניות הנגטיב של האובייקט שיצהרי יוצרת מתקבלות כעת כתוצר שיכול להכיל את הזיכרון של אותו אובייקט, ובו זמנית את השכחה שלו.

בחירת הנושאים והחומרים נובעת מהעניין של יצהרי בדימויים מהמאגר הוויזואלי התרבותי וההיסטורי המשותף לכולנו. העבודות של יצהרי יכולות, אם כן, לנהל שיח כפול: מחד גיסא הן מציגות אבחנות על אודות זיכרון ורב תרבותיות וכן על זמן ומרחב גיאוגרפי. מאידך גיסא הן משחקיות ומשתעשעות עם קנה המידה של העולם המתואר בעבודותיה, ובכך עם תודעתו של הצופה המתבונן בעולם משובש או שאינו נאמן למקור.

יצהרי היא בוגרת תואר ראשון של המחלקה לאמנות במדרשה – הפקולטה לאמנויות, בית ברל (2016) וכעת היא סטודנטית לתואר שני באמנויות בבצלאל, אקדמיה לאמנויות ועיצוב, ירושלים. היא הציגה בתערוכת יחיד, בתערוכות זוגיות ובתערוכות קבוצתיות בגלריה הירקון 19, גלריה חנינא, גלריה אינדי וגלריה P8 בתל אביב; בגלריה עומר תירוש ביפו; בגלריה שער 3 ובגלריה גרנד ארט בחיפה; בשטוטגארט גרמניה ובפלובדיב בבולגריה, והשתתפה ביריד 'צבע טרי' לאמנות עכשווית בתל אביב.

עירית תמרי

נ. 1976

גרה בגבעתיים ויוצרת בתל אביב.

בלב העשייה של תמרי עומדים שני אלמנטים הנוגדים את המהות של הפורמט הצילומי: השתנות וחיים.

גוף העבודות שלה בוחן מה קורה לדימוי הצילומי כשמשנים אותו, כיצד ניתן לשנותו וכיצד השתנותו משנה את הדרך שבה אנו רואים צילום. הצילום המודפס הוא תמיד הבסיס לעבודותיה: בין אם כנייר המשמש חומר גלם ובין אם כתפיסה שניתן לערער עליה ולפתח אותה. בה בעת, הדבר האחרון שהצופה פוגש הוא תצלום מרובע על קיר, שכן תמרי מנסה להבין את התצלום כחומר, מפרקת ובונה אותו מחדש דרך שדה הפיסול.

עבודותיה מונעות מתוך סקרנות מדיומלית המבקשת לחתור תחת הדימוי הצילומי ומשום כך משלבות בין הצילום והפיסול, שני מדיומים שיש ביניהם מתח מובנה ושונות מהותית. ידיה שאוחזות במצלמה ומקבעות תמונה, הן אלו שלאחר מכן חותכות את התמונה ומזרימות תנועה חדשה במקום זו שקפאה דרך העדשה. הפירוק וההשחתה של הדימוי הצילומי, אותן פעולות המתחילות כל תהליך עבודה שלה, נועדו לפרק גם את החומר וגם את הדימוי. היא גוזרת ביד את התצלום בתקווה לחלץ את הצילום מהנייר שלו עצמו ולהצביע באופן רפלקסיבי על הפער שבין העומק שבדימוי המצלום, לבין שטיוחת נייר הצילום שעליו הוא מוטבע.

תמרי היא בוגרת תואר ראשון בחינוך ואמנות מהמדרשה – הפקולטה לאמנויות, בית ברל (2003) ותואר שני באמנות מבצלאל, אקדמיה לאמנות ועיצוב, ירושלים (2011). היא זוכת פרס משרד התרבות לעידוד היצירה (2016), מענק מפעל הפיס (2017), מלגת הצטיינות מטעם משרד הקליטה לתושבים חוזרים לאחר שחזרה משהות מחייה בבייג'ין (2009) ומלגת הצטיינות לצילום לבוגרי המדרשה (2003). עבודותיה הוצגו בגלריות ובמוזיאונים שונים בארץ, ביניהם: המשכן לאמנות עין חרוד; מוזיאון בת ים; מוזיאון אשדוד; מוזיאון הרצליה; מוזיאון ארץ ישראל; גלריה בסיס לאמנות ותרבות, הרצליה; גלריה אינדי, תל אביב; גלריה שלוש, תל אביב; וגלריה זומר, תל אביב. כמו כן, היא הציגה במספר ירידים ופסטיבלים כגון ART SOUTERRAIN מונטריאול, NADA ניו יורק , CIGE בייג'ין, והציגה בתערוכת יחיד ובתערוכות קבוצתיות בבייג'ין ובתערוכות קבוצתיות בגלריה Circle1 בברלין, גלריה Labyrinth בלובלין בשיתוף עם מוזיאון פתח תקווה ועוד.

הגר בריל

הגר בריל היא ילידת ירושלים (1986) וכיום מתגוררת בכפר סבא ועובדת בכל הארץ. בריל היא אוצרת עצמאית המתמחה במיצבים תלוויי-מקום. כיום היא אוצרת את גלריה בגליל באקדמית גליל מערבי, עכו, ויועצת אמנותית לגלריה חנינא, תל אביב. היא בעלת תואר ראשון בהצטיינות בתכנית הרב-תחומית במדעי הרוח והאמנויות באוניברסיטת תל אביב, בוגרת לימודי תעודה באוצרות וניהול גלריות של בי"ס שורשים ומאסטרנטית בתכנית הבינתחומית באמנויות, אוניברסיטת תל אביב. לצד עבודת האוצרות היא מנהלת את העסק שייסדה, 'הבוטגה – עבודת ניירת לאמנים', המתמקד במתן שירותי ייעוץ תוכן לאמנים.

הפרויקטים האוצרותיים שלה עוסקים בתהליכים ההופכים יצירת אמנות מאובייקט לסביבה כוללת, המאפשרת שינויים בהרגלי הצפייה. בתערוכות השונות שהיא אוצרת מתמקדת בריל בחקירת מושגים עכשוויים כגון קהילה, תפיסת מרחב, השתתפות וצפייה פעילה בהקשרים של חלל וסביבה. דרך מושגים אלה היא בוחנת את הדרכים שבהן אמנות המיצב והמדיה החדשה מעצבות מחדש את גבולות החוויה האסתטית.

בריל אצרה עד היום תערוכות בגלריה בצלאל 7 – חדר דימויים, ירושלים; בגלריה Neurotitan, ברלין; באלפרד - מכון שיתופי לאמנות ולתרבות, תל אביב; במוזאון ינקו-דאדא, עין הוד; בגלריה בנימין, תל אביב; בגלריה אינדי, תל אביב ובמקומות נוספים.

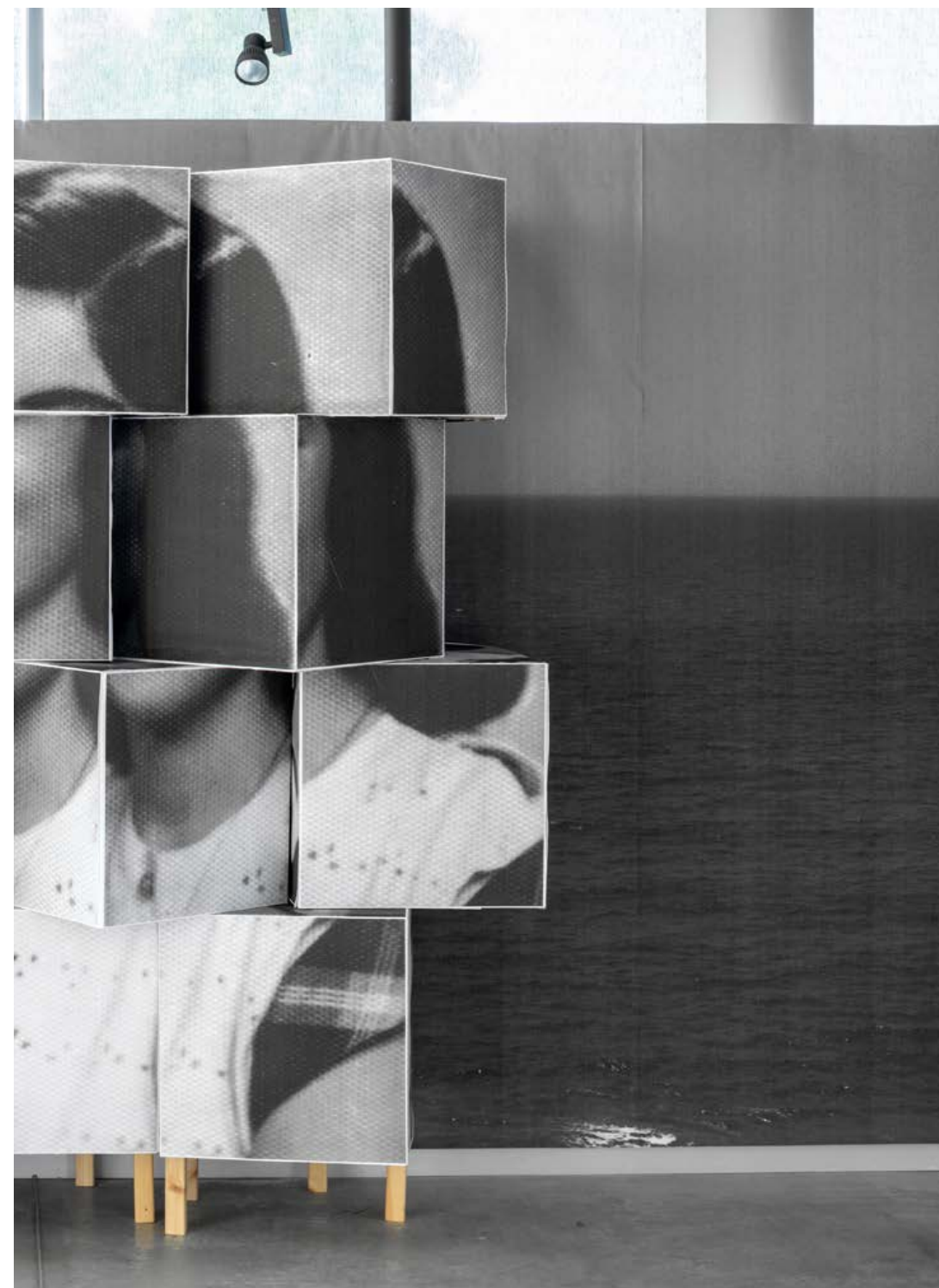

Irit Tamari

b. 1976

Lives in Giv'atayim and works in Tel Aviv.

At the heart of Tamari's art are two elements which contradict the essence of the photographic format: change and life. Her body of work examines what happens to the photographic image when it is changed, how it can be changed and how its change affects the way we see photography. Printed photography is always the basis for her work: either as paper used as raw material or as a concept that can be challenged and developed. At the same time, the last thing the viewer encounters is a square photograph on a wall – since Tamari tries to understand the photograph as material, to dismantle and reconstruct it through the field of sculpture.

Her works are motivated by a curiosity for the medium, that seeks to subvert the photographic image and thus combine photography and sculpture – two mediums that hold an inherent tension as well as a significant difference. Her hands holding the camera and setting a picture are the ones that then cut the image and inject new motion instead the one that has frozen through the lens.

The decomposition and destruction of the photographic image, the very actions that start each process of her work, are designed to break both the material and the image. She cuts out the photograph in hope of extracting the photograph from its own paper and reflexively pointing to the gap between the depth of the photographed image and the flatness of the photo paper on which it is embedded.

Tamari holds a B.Ed.F.A in Education and Art from Hamidrasha – Faculty of Arts, Beit Berl College (2003) and an M.F.A from the Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem (2011). She is the recipient of the Ministry of Culture Prize for Encouragement of Creativity (2016), the Mifal Hapais Grant (2017), the Ministry of Immigrant Absorption Scholarship for Returning Residents after returning from living in Beijing (2009) and the Graduate Fellowship for Photography for Graduate Students (2003). Her works have been exhibited in various galleries and museums in Israel, including the Ein Harod Museum of Art; Bat Yam Museum; Ashdod Museum; The Herzliya Museum; Eretz Israel Museum; Basis Gallery for Art and Culture, Herzliya; Indie Gallery, Chelouche Gallery and Sommer Gallery, Tel Aviv. She has also exhibited at several exhibitions and festivals such as ART SOUTERRAIN Montreal, NADA New York, CIGE Beijing, and has exhibited in solo and group exhibitions in Beijing and group exhibitions at Circle1 Gallery in Berlin, Labyrinth Gallery in Lublin and the Petach Tikva Museum.

Hagar Bril

Hagar Bril was born in Jerusalem. She currently lives in Kfar Saba and works with artists and exhibition spaces all around Israel. Bril is an independent curator specializing in site-specific installations. Currently, she is the curator of the Galil Gallery at Western Galilee College in Akko, and artistic advisor at Hanina Gallery in Tel Aviv. Bril is a graduate (Cum Laude) of the Marc Rich Honors Program in the Humanities and Arts at Tel Aviv University and holds a Diploma of Curating and Gallery Management from Shorashim Art School & Gallery. Currently, Bril is completing her M.A in the Interdisciplinary Graduate Program in the Arts at Tel Aviv University. Alongside her curatorial work, Bril founded "La Bottega – Artists' Paperwork", a consulting service focused on artistic content for independent artists.

Bril's curatorial projects explore the processes that transform the single artistic object into a vast surrounding, thus allowing new approaches of viewing. In the exhibitions she curates, Bril investigates and questions contemporary notions such as community, spatial perception, participation, and active spectatorship in the context of space and place. Through these ideas, she examines the different ways in which installation art and new media are re-shaping the boundaries of the aesthetic experience.

Bril has curated exhibitions in various venues, such as Bezalel 7 – Image Room Gallery (Jerusalem), Neurotitan Gallery (Berlin), Alfred – Cooperative Institute for Art and Culture (Tel Aviv), Janco-Dada Museum (Ein-Hod Artists Village), Binyamin Gallery (Tel Aviv) and Indie Gallery (Tel Aviv), among others.

Mati Elmaliach

b. 1979
Lives and works in Tel Aviv.

Elmaliach’s works are the result of his reality as an Israeli. His works relate to his personal biography as well as to the personal and collective memory of Israeli society, and deal with the connection between the political reality and the social reality in which we live.

Elmaliach, an artist who works in the field of photography, consciously chooses not to create images from nothing, but to base his works on existing images. This practice no longer adds images to the collective repository but transforms the existing image into a raw material, which functions as the basis for another image. He takes the images he works with from his private archive, from his family and friends, but his works also rely on photographs of strangers which he purchases in markets. In this way, he appropriates them for himself, to his own family, and establishes a personal relationship – real or imagined, with images from the past. In his works Elmaliach examines how formalism, matter and texture affect the photographed image by means of folding, duplicating, perforating or sewing on the photographs, as well as by placing sculptural objects in the space. These actions create images that range from two-dimensional to three-dimensional, allowing Elmaliach to examine the process in which the image becomes the material itself, transforms into an actual object within the whole of the work, into physical material. This positioning of the image versus the material enables its redefinition.

Elmaliach holds a B.Ed from the Department of Photography at Wizo Academy of Education and Design (2009), and an M.F.A from Bezalel Academy of Art and Design (2019). He has won the America-Israel Cultural Foundation Scholarship (Sharett Grant) for 2008, as well as the Bezalel Residency Program Grant by Edmond de Rothschild Foundation for 2018-19. He has exhibited in solo exhibitions and in many group exhibitions in Israel and abroad, including the Haifa Museum of Art; the Tel Aviv Artists’ House; the Sackler Levy Gallery, Modi’in; Indie Gallery, Tel Aviv; the New Gallery Musrara, Jerusalem; Gate 3 Gallery, Haifa; Art Market Budapest and at the Fresh Paint Contemporary Art & Design Fair, Tel Aviv. His works are in the Schocken Collection, the Knesset Collection, and private collections.

Shiran Yitzhari

b. 1987
Lives in Hafia and works in Tel Aviv.

Sculpture and installation are Yitzhari’s main areas of practice, which focuses on matter and space and their connection to other fields, mainly to photography. She uses plaster and cement, walls, light and analogue photographic techniques to explore the medium – both the physical components of photography such as photo paper, emulsion and light, as well as the theoretical and conceptual structures that underline it. This exploration is the starting point of all her works.

Yitzhari lends materials associated with the photographic mechanism and the processes that create it to the medium of sculpture and installation, in order to try to formulate the artist’s ability to use the same materials and the possibilities of stretching the boundaries of the medium. Thus, among her works are those that deal with the casting of negative and positive spaces of objects and images in various techniques. Casting is a technique which, like photography, copies the details and transfers the object to another medium. By doing so, it points to the source, displays an almost identical copy of the object, and simultaneously produces an exclusion and extraction of the object out of time. The negative molds of the object created by Yitzhari are now accepted as an artefact that can contain the memory of that object, while simultaneously forgetting it.

The choice of themes and materials stems from Yitzhari’s interest in images from the cultural and historical visual database shared by all of us. Yitzhari’s works can, therefore, conduct a double discourse: on the one hand, they present observations about memory and multiculturalism, as well as on time and geographic space. On the other hand, they play and toy with the scale of the world described in her works. Thus, her works provoke the mind of the viewer, who is now observing a distorted world, or a world that is not faithful to the original one.

Itzhari holds a B.Ed.F.A from Hamidrasha – Faculty of Arts at Beit Berl College (2016) and is currently a graduate student in the M.F.A program at Bezalel Academy of Art and Design, Jerusalem. She exhibited in a solo exhibition, duo exhibitions and group exhibitions at Hamidrasha Gallery, Hanina Gallery, Indie Gallery and P8 Gallery in Tel Aviv; At the Omer Tirosh Gallery in Jaffa; At Gate 3 Gallery and at the Grand Art Gallery in Haifa; In Stuttgart, Germany and in Plovdiv, Bulgaria, and participated in Fresh Paint Contemporary Art & Design Fair in Tel Aviv.

Surface / Area / Volume

The group exhibition **Surface / Area / Volume** seeks to examine an artistic phenomenon that becomes increasingly common in recent years: works of photography that stray from the two-dimensional photographic medium and ask to reconnect it to the three-dimensional world.

Since its invention, photography has been characterized by flatness: the photographed picture is always presented to us on a surface, whether it is a photographic paper, plexiglass, metal, some kind of screen or projected on a wall. The photographic image combines layers of material, physical and three-dimensional reality, all of which fuse to the same plain, clinging to one another and producing a flattened record of reality.

Regarding this, alongside other technological developments that allow the creation of images almost out of nothing, various photographers wish to bring back the medium to its material infrastructure. The three photographers participating in the exhibition seek to stretch the familiar boundaries of photography and reexamine the relationship between flattened documentation and its physical origin, between the levelled paper and the realistic space, between the two-dimensional product of the camera and the possibility of the image becoming an object again. They take various methods of documenting, disassembling, reattaching, and repositioning their photographs in such a way that make the photographic works become real physical environments.

The light installation by **Shiran Yitzhari**, *Death Comes Even to Stones and Names'*, follows the outline of an architectural structure that no longer exists: the Khoury house in Hafia, built by Salim Khoury in the beginning of the 20th century, and where his family lived, until it was sold and then rented to the Palestine Railways. The building was damaged during the 1948 Arab–Israeli War and afterwards by fire until eventually it was demolished, and a new building was erected instead, known today as Hanevi'im Tower. The silhouette of Khoury house, that Yitzhari created using old photographs of the building, is projected onto another of her work, *Site*, a wall made of plaster decorated with concaved elements, reminiscent of the curved windows of the building. The old building, which is no longer there, is surrounded by another projection of a larger silhouette, that of the Nevi'im Tower. The tower, built during the '80s as a modern, luxurious office tower, stands today almost empty, most of its floors unoccupied and it has been slowly abandoned in favour of newer buildings constructed through the city.

Through the projection on the walls, Yitzhari seeks to examine the photographic mechanism and decipher it in light of the sculptural aspect in several levels: First, the creation of the arched shapes in the plaster wall, which resemble the windows of the old Khoury house, constitutes a kind of sculptural negative - A mould, to which materials can be poured in order to produce the volumetric sculpture. The concept of the negative in analogue photography works similarly: in order to produce the photographs, the negative - the film itself - must be used, on which the image is obtained in colours that are opposite to reality. The process of developing the film and projecting it on the photographic paper brings back the original colours to life, just as casting the material into the mould is intended to produce the 'original' sculpture as an object that occupies a real place in the world.

The photographic action of Yitzhari is almost metaphorical: she has no need for a real camera here, since the two buildings are documented and recognized, and there is no need for additional documentation in order to become familiar with their form. Moreover, while photography is freezing one particular moment in time, Yitzhari captures several layers of time and process in her work: the two combined projections point to two different moments in time that occur in a linear sequence, one after the other; Aalongside this, the screening also offers the possibility of seeing the projections as a simultaneous existence of history and the present, since the projected images appear intertwined at any given moment. In this way, the work of Yitzhari preserves a certain collective memory, but it also reveals its current existence.

Untitled (Abigail), the large-scale work by **Mati Elmaliach**, is a concise example of the practice that characterizes his work, which deals with the dissolution and re-integration of portrait and landscape photographs. In a Xerox print that is adapted to the gallery wall, Elmaliach spreads a well-known Israeli landscape of a beach strip. On top of the local landscape is a fragmented, disrupted portrait of a woman: the old photograph - taken from the artist's mother's collection of photographs kept for years in a shoebox - crumbles into square pieces placed on wooden blocks. The dismantled photograph appears before us like a blocks tower, presenting itself at multiple angles that fail to unite into a coherent, uniform identity. Documented in the old photograph, is the face of Abigail Abergil, a friend of the family who grew up alongside the artist's mother in the transit camp (Ma'abara) in the Krayot area. The dissolution of the portrait seeks to point to processes of undermining and obscuring the identity of the new immigrants who arrived in Israel during those years, and placing her picture against the background of the sea seems to indicate her stubborn attempt to plant herself in the heart of the Israeli landscape and to belong to it at any cost. Her shattered image, formed only partially from fragments of the image, is also devoid of eyes: her eyes do not appear anywhere on the cubes, and their absence hints at the process of identity erasure and hiding the cultural and traditional roots that many immigrants experienced.

In a different work, hanging on the back wall, Elmalaich is allowing us a peek to another portrait who is visible to the viewers through a cluster of convex and concave mirrors. The image - an acquaintance of the artist's family - is placed in a wooden box, similar to the jewellery boxes that were common in the past. The box hangs in front of us so that we can't look at the picture itself, which faces the wall, but only through its reflection in the square mirrors facing it, echoing in their shape the cubes that deconstruct Abigail's portrait.

In his works, Elmaliach uses both existing photographs, such as the portraits in the exhibition, and images he himself produces, such as the landscape image that forms the background to Abigail's disjointed portrait. Through the materiality of Xerox printing and linking it to tangible objects such as the wall and the cubes, and through the use of the box and mirrors, Elmaliach seeks to recreate the images as elements of sustenance and place in the physical space. Like Yitzhari's work, here too the play between the flattened photograph and its three-dimensional position raises questions about memory, history, and convergence of the layers of time.

The work of **Irit Tamari** consists of photographic papers on which images of one of the gallery walls were printed. Toward the exhibition, Tamari documented one of the inner walls of the gallery, which is covered with Jerusalem stone. The stones of the wall are well-dressed, cut and particularly flattened so that they can adhere to the building and provide it with appropriate cover. In her sculptural installation, Tamari seems to want to revive the rocky material as it was before it underwent a metamorphosis and was placed on the wall. The photographs she took are printed on photographic paper, from which she creates sculptures that deviate from the shape and artificial texture imposed on the stones. In her work, the smooth stone slabs become rounded and jagged, folded in a variety of shapes, gaining volume and emerging from the wall. Some of these photographed stones stand as piles of bricks in the space, while some are attached to the wall itself: the photographic paper that documents the wall looks as if it emerges directly from its genuine origin, stretches the texture of the stone into the gallery space and deceives us due to its flat-volume quality, its simultaneous existence as an image and as a three-dimensional object.

The term Surface Area / Volume is borrowed from the world of exact sciences, where there are different formulas for calculating the ratio between the surface area of certain forms and the amount of volume that those shapes occupy in space. This relationship, between surface and volume, is embodied in the work of the three photographers by their reference to the concept of the area as a given space. Through projection, dissolution, cutting and various manipulations applied to the flatness of photography, each seeks to create a physical place, a volumetric image that has the right to exist in a three-dimensional world. It is the complex play between documentation and presence, visual and tactile, and memory and the present that shapes the place through photography - and gives it the right to exist, both as a surface and as a volume.

"Mors etiam saxis nominibusque venit" – "Death comes even to stones and names". Quoted from Decimus Magnus Ausonius: Epitaphia 31: De Nomine Cuiusdam Lucii Sculpto in Marmore. London 1919-1921, vol. 1, p. 159.

Gallery Board Members

Eival Gilady

Professor Nisim Ben David

Professor Vered Vaknin- Nusbaum

Roe Derstin

Yehudit Yaakov

Surface / Area / Volume

Editing: Ortal Sadoun

Translation: Shiran Tamary

Design: Machtinger Advertising

Documentation: Tal Nisim

Additional Photography:

Amiram Zionov

Mark Yashaev

Maya Zehavi

Or Kaplan

ISBN 978-965-92643-7-7

Vision

Galil Gallery is a leading qualitative and innovative art center in the cultural landscape of the Western Galilee. Alongside the existing art institutions in the region, Galil Gallery seeks to open its doors to a wide range of audiences, from the Western Galilee College's student community, through the residents of the city and the region, to art and culture lovers from around the country and overseas.

The gallery offers a variety of temporary exhibitions and public programs, including guided tours, workshops, lectures, classes, and conversations with creators and artists. The gallery presents the audience with new, innovative contents, and facilitates the creation of collaborative community circles, thus positioning the Western Galilee as a bustling and relevant cultural center.

The location of the gallery within the Western Galilee College campus, along with its presence in the city of Akko, grant the gallery the opportunity to engage with a diverse array of audiences and to create a full, lively, and complex discussion of contemporary art through a deep and fruitful dialog with the local population, alongside an extensive cooperation with the Israeli and international art scenes. Galil Galley will provide a broad platform for extensive and challenging cultural activity and will become a significant and groundbreaking institute in the Israeli art field.

Surface / Area / Volume

Irit Tamari, Mati Elmaliach, Shiran Yitzhari
Curator: Hagar Bril